

ELS DESCONNECTATS

DAVID NEL·LO



edebé

periscopi

ELS DESCONNECTATS

DAVID NEL·LO

ELS DESCONNECTATS



edebé

© David Nel·lo, 2023

Drets d'edició negociats a través d'Asterisc Agents

© Ed. Cast.: Edebé, 2023

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

www.edebe.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Fotografia de coberta: Freepik

1a edició, febrer 2023

ISBN: 978-84-683-6354-7

Dipòsit legal: B. 20807-2022

Imprès a Espanya

Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

La tecnologia ha esdevingut com un membre fantasma, perquè forma part de qui són ells. Aquests joves són els primers que han crescut amb les expectatives d'una connexió contínua: sempre connectats, sempre amb ells. I també són els primers que ja no consideren necessàriament que la simulació sigui pitjor que la realitat. Tot això els fa molt competents amb la tecnologia però els provoca una sèrie de noves inseguretats.

SHERRY TURKLE (autora del llibre *Alone together*)

Capítol u

Avui he tornat a Malkonektita. Havíem quedat que sortiríem de Barrancs a les set del matí, però jo ja estava desvetllat abans de les sis. He tingut una nit intranquil·la, m'he despertat un munt de vegades. La raó del meu desassossec la conec prou bé; la perspectiva de tornar a Malkonektita em neguitejava, però racionalment entenia que hauria sigut ridícul negar-me a anar-hi i no fer la feina que m'han encarregat.

Finalment, i feia anys que se'n parlava, s'han enllestit els permisos i s'han signat els contractes provisionals per poder construir una nau immensa (o diverses de no tan grans, ja ho veurem) a la zona. Serà un espai d'emmagatzematge enorme d'una de les empreses gegants de venda *online*, Big-Buy, que proveirà la distribució a tota l'àrea del sud i que anirà molt més enllà del que seria la comarca del Mig Camp i rodalia. És un projecte ambiciós i la gent de Barrancs està convençuda que els beneficiarà.

Quan he sentit l'avís del *handy* que m'indicava que la furgoneta ja havia arribat, m'he begut l'últim glop de cafè, he agafat tot el material que necessitaria i he sortit de casa. El Ramon, que era al seient del davant, ha abaixat la finestreta i m'ha saludat amb un somriure.

—Au, anima't, que no anem a l'escorxador —m'ha dit acompanyant-ho amb un gest de la mà.

No li he contestat res i m'he limitat a pujar a la furgoneta. Hem donat l'ordre de veu d'arrencar i després he mirat enrere. Dúiem una quadrilla dels altres, uns set o vuit. D'entrada em sembla que ja en tindrem prou per inspeccionar i mesurar el terreny, fer fotos i recollir tota mena d'informació que serà necessària per posar fil a l'agulla i prosseguir amb tota la feina de planificació, a les oficines i al laboratori.

Els altres m'han tornat la salutació: «Bon dia, bon dia». Fins i tot n'hi havia que m'han reconegut i m'han dit: «Bon dia, Nani». Ells no ens diuen mai *senyor tal* o *senyor qual*, perquè ningú els ho ha ensenyat, no cal. El Ramon de vegades fa broma i els surt amb un estirabot. Els diu: «Una mica de respecte, eh, moniato?». Però, és clar, ells no l'entenen.

Feia un dia primaverenc, i he deixat la finestreta oberta perquè volia que l'aire fresc del matí m'acari-ciés la cara. M'escoltava el Ramon a mitges i m'entretenia contemplant el paisatge del Mig Camp, que en aquesta època de l'any em torna a enamorar, cada vegada. Els verds eren tendres perquè la primavera encara no ha esclatat del tot, però jo diria que ja hem superat el fred de l'hivern. El contrast de les vinyes amb les oliveres i els garrofers, algun ametller florit, aquí i allà... I després hem enfilat la carretera, que feia giragonses, i hem creuat un bosquet de pins. També hi ha atzavares, que sempre em fan pensar en la vegetació prehistòrica, amb aquelles fulles grasses i grosses, com serres vegetals. M'anguniegen; quan era

petit, sempre pensava que seria horrible punxar-se amb aquella planta. Allà lluny, les muntanyes semblaven gepes fosques del paisatge, amb tons d'un gris fosc, d'un blau difuminat, d'altres eren gairebé negres. No m'agradaria viure als Països Baixos, on res trenca l'horitzó; les planures m'ofeguen.

De tant en tant, em girava per mirar els altres, però no els deia res. Ells s'estaven asseguts, immòbils, callats, mentre esperaven ordres.

Quan la veu metàl·lica del conductor ens ha advertit que faltaven pocs minuts per arribar a la nostra destinació, he notat que el cor em feia un salt i he tocat el braç del Ramon, però no he parlat.

És sorprenent que al cap de tant anys encara es mantinguin drets alguns cartells i senyals que avisen de la proximitat de Malkonektita. La majoria, però, el pas del temps se'ls ha menjat o els ha abatut i només en queda una cosa rovellada i feta malbé al costat de la carretera, com un animal mecànic que s'ha espatllat i que ningú ha tingut la paciència de recollir per fer-lo reparar. Però els que encara resisteixen es poden llegir perfectament, malgrat tot.

ATENCIÓ!

**ENTREU EN UNA ZONA SENSE COBERTURA.
US APROPEU A MALKONEKTITA.**

ATTENTION!

**YOU ARE ENTERING A SIGNAL-FREE ZONE.
APPROACHING MALKONEKTITA**

Sempre els posaven en les dues llengües perquè volien que tothom els entengués, els habitants de la comarca i els forasters. Ningú volia complicacions, i les autoritats encara menys.

La furgoneta ha afluixat la velocitat, més enllà s'ha enfilat per un trencall de la dreta fins que hem sigut al que havia estat l'entrada oficial de Malkonektita. La veu del conductor ens ha dit que ja havíem arribat, i el Ramon no s'ha pogut contenir i li ha sortit amb una de les seves brometes habituals:

—Carallot, que ja ho sabem!

No hi ha hagut cap comentari ni resposta, naturalment.

Primer hem baixat ell i jo, després els altres, que s'han quedat parats, gairebé en formació. El Ramon els ha manat que agafessin el material, les eines, tot el que haurien de menester. Els ha dit que no es quedessin com estaquirots i que comencessin la feina. «D'acord, d'acord, d'acord», han repetit tots, perquè no n'hi ha prou que ho digui un de sol. Mentrestant, he mirat el que m'envoltava i el que m'ha cridat més l'atenció ha sigut veure que el cartell enorme sostingut per dos pals de ferro també s'aguanta dret. Si bé el rovell l'ha rosegat i no durarà tota la vida, encara és ben llegible. Ara, si els nous plans arriben a bon port, aquest cartell serà una de les primeres coses que tiraran a terra, sobretot pel seu caràcter simbòlic.

Al cartell, escrit amb un tipus de lletra que ja denota una certa intenció, s'hi llegeix:

BENVINGUTS A MALKONEKTITA
WELCOME TO MALKONEKTITA

És una cal·ligrafia que imita la d'un nen, i al voltant del text s'hi veuen uns dibuixos maldestres i passats de moda: un sol molt gros, una lluna turca, unes flors mig despintades, uns conills, un gat, un gos... i estranyament un molí de vent, tot i que em consta que a Malkonektita no hi va haver mai cap molí de vent. La majoria de les imatges s'han anat desdibuixant amb el temps però encara es poden reconèixer. La planxa metàl·lica del cartell està tota abonyegada, plena de forats de corrosió, i fins i tot té un munt de marques de perdigonades, com si fos un senyal indicador d'un poble, en una pel·lícula del Far West.

He respirat fondo i he aclucat els ulls mentre ensumava la flaire característica del Mig Camp, amb un rerefons dolçàs de garrofes. Després m'he forçat a reaccionar; allò no era una excursió nostàlgica ni una visita al passat, havíem vingut a treballar. M'he mirat el Ramon i li he dit:

—Què, som-hi?

Ell ha assentit amb un cop de cap. A continuació hem donat les instruccions als altres, a poc a poc i de manera entenedora. A jutjar pel seu aspecte, diria que deuen ser C, n'hi havia un parell que fins i tot haurien pogut ser D. Ho dubto, però, perquè aquí el terreny té molts desnivells i és accidentat. Els D no tenen gaire estabilitat, podrien caure i fer-se malbé. És clar que l'Administració fa el que sigui per abaratir els costos

de qualsevol operació, i de vegades ens encoloma una colla d'ineptes de models bastant limitats.

El Ramon ha programat uns drons per a les filmacions aèries i de conjunt. Els aparells s'han enlairat, igual que uns falsos ocells sense vida que puguen cap al cel. Els altres, mentrestant, s'han allunyat terreny enllà, amb aquell caminar cautelós i metòdic que tenen, i de vegades deien alguna cosa que no he entès.

—Nani, si et sembla bé, jo començaré per cobrir la zona de baix, que probablement serà la més complicada. Tu pots enfilar-te al turó i prendre notes i fer fotos per a l'avaluació de l'estat general per tenir una mirada de conjunt. Amb poques hores ho podem despatxar, i a més a més, no m'hi penso posar cap pedra al fetge. Per ara només necessitem un informe preliminar sense gaires detalls, més tard, quan tinguem llum verda, si és el cas, ja ens embolicarem amb els aspectes més tècnics de la viabilitat del terreny, etc.

M'he escoltat el Ramon sense interrompre'l i després li he dit que coincidia amb ell. He pujat per aquells camins que en altres temps havien estat carrers, i que ara es veuen plens de males herbes, de sots i de pedregam que alguna tempesta i les riuades han anat acumulant, aquí i allà. Quan he arribat al final del camí m'he aturat, perquè més enllà només hi ha la pista que porta al cim abrupte que sembla que presideixi Malkonektita. De totes maneres, no tenia cap intenció de pujar al Cimal del Congru perquè allò sí que m'hauria dolgut, com una ferida mal tancada.

No calia girar-me per saber que darrere meu hi havia Barrancs, amb el seu campanar prominent

i els nous edificis de pisos dels afores que cada cop s'han estès més. No era precisament aquella la vista que m'interessava. He preferit mirar cap avall, cap al poble fantasma. Perquè ara s'ha convertit en això, només en això: un panorama desolador. Moltes cases s'han ensorrat, d'altres encara resisteixen; unes parets esquerdades que són com uns morts que no volen ser sepultats o que no volen desaparèixer perquè fan de testimoni del que van ser, de la seva existència.

Allà baix veia la carretera, l'única que condueix fins a Malkonektita, i que serpenteja per la zona del bosc i, per l'altre costat, s'allunya cap a Barrancs.

He observat com els altres feinejaven i feien el que els hem manat, a poc a poc, amb tossuderia sistemàtica i maquinal. Que diferents que són dels antics habitants de Malkonektita. Els altres amb prou feines fan soroll i ofereixen un aspecte neutre, vestits amb les seves granotes de treball blau fosc, d'una tela soferta i ignífuga. Els habitants d'aleshores, en canvi, vestien robes bigarrades i semblaven cabres boges, amb unes ganes extraordinàries de jugar, de riure, de córrer i saltar; respiraven un anhel fortíssim de vida.

El brunzit dels drons m'ha distret i he alçat el cap per mirar el cel. Els dos aparells s'han aturat en un punt determinat, a uns vint o trenta metres de terra, mentre complien la seva missió. Al cap d'un moment, però, dues tórtres han passat volant per damunt meu i han anat a posar-se en una branca de pi de la vora. El seu parrupeig contrastava amb el zum-zum mecànic dels drons. Una ventada m'ha fet estremir i m'he apujat el coll de la jaqueta. He entretancat els ulls i llavors

m'he concentrat en el record de la meva germana, la Magdalena.